

Какъ се родили незабравкитѣ.

Преди много, много години, далечъ, задъ деветъ господарства, живѣеше царъ Гвидонъ съ своята съпруга царица Мелина.

Добре си живѣеха тѣ, всичко имъ бѣше пълно и равно, всички тѣхни поданици бѣха доволни и щастливи. Но и на слънцето има петна — и на щастливия царъ Гвидонъ и съпругата му Мелина тежеше тежка мжка, която помрачаваше тѣхния радостенъ животъ. Тѣ нѣмаха деца. Въ богатия и разкошенъ дворецъ не се чуваше детски смѣхъ, нито милъ детски глѣчъ.

Напразно царътъ и царицата търсѣха помощъ отъ знахари и магесници.

Минаха много години. Царътъ и царицата загубиха вече надежда да видятъ наследникъ или наследница на своя престолъ, когато изведнажъ имъ се роди дъщеря —

такава красавица, каквато и въ приказкитѣ не се среща.

Зарадваха се отчаянитѣ родители, а заедно съ тѣхъ ликуваше и цѣлото царство. На всѣкъде се слушаше радостенъ звѣнъ, веселъ смѣхъ, живъ говоръ.

Не само родителитѣ, но и всички поданици се любуваха на желаната царкиня. Пъкъ и какъ да не ѝ се любуватъ. Лицието на малката бѣше румено и свежо като ябълка, очитѣ ѝ — като

небесна синева, а косичкитѣ ѝ отливаха злато на слънцето.

Не можеха да се нарадватъ, не можеха да се налюбуватъ родителитѣ на своята единствена дъщеря — прелестната царица Любаша, както народа я нарече.

Растѣше царицата въ щастие и разкошъ, като цвѣтецъ грѣтъ отъ слънцето, растѣше — приветлива, любима, оградена съ грижи.

Всѣкиго тя съгрѣваше съ ласкавия си погледъ и съ добритѣ си и разумни слова. И въ най-далечния край на царството се молѣха за царица Любаша — красавицата.